

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

7. september 2023 *

»Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – retligt samarbejde på det civilretlige område – forordning (EF) nr. 44/2001 – anerkendelse og fuldbyrdelse i en medlemsstat af retsafgørelser, der er truffet i en anden medlemsstat – artikel 34 – begrundelse for afslag – tilsidesættelse af grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til – begrebet »grundlæggende retsprincipper« – gensidig tillid – »quasi anti-suit injunctions« – afgørelse, der forhindrer udøvelsen af retten til retsbeskyttelse eller fortsættelsen af procedurer, der er anlagt ved retterne i en anden medlemsstat«

I sag C-590/21,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Areios Pagos (øverste domstol i civile sager og straffesager, Grækenland) ved afgørelse af 25. juni 2021, indgået til Domstolen den 23. september 2021, i sagen

Charles Taylor Adjusting Ltd,

FD

mod

Starlight Shipping Co.,

Overseas Marine Enterprises Inc.,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe, og dommerne M. Safjan, N. Piçarra, N. Jääskinen (refererende dommer) og M. Gavalec,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: græsk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- Charles Taylor Adjusting Ltd og FD ved advocate S. Cogley og dikigoroi A. Nasikas, G. Orfanidis, og K. Sotiriadis,
- Overseas Marine Enterprises Inc. Starlight Shipping Co. ved dikigoros K. Georgopoulos,
- den græske regering ved Z. Chatzipavlou, K. Georgiadis og L. Kotroni, som befuldmægtigede,
- den spanske regering ved M.J. Ruiz Sánchez, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved T. Adamopoulos og S. Noë, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 23. marts 2023, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 34, nr. 1), og artikel 45, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1).
- 2 Denne anmodning er fremsat i forbindelse med en tvist mellem Charles Taylor Adjusting Ltd (herefter »Charles Taylor«) og FD, der er repræsentanter for forsikringsselskaberne for skibet ved navn *Alexandros T.* på den ene side, og Starlight Shipping Co. (herefter »Starlight«), der er skibets ejer, og Overseas Marine Enterprises Inc. (herefter »OME«), der er skibets operatør, på den anden side, vedrørende anerkendelsen og fuldbyrdelsen i Grækenland af en dom og to kendelser afsagt af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Commercial Court) (ret i første instans (England og Wales) (handelssager)) (herefter »dommen og kendelserne afsagt af High Court«).

Retsforskrifter

Forordning nr. 44/2001

- 3 Artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, der finder anvendelse ratione temporis i hovedsagen, bestemmer:
 - »En retsafgørelse kan ikke anerkendes,
 - 1) såfremt en anerkendelse åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.«

4 Denne forordnings artikel 45, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 43 eller 44, kan kun afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet af en af de i artikel 34 og 35 anførte grunde. Den træffer afgørelse så hurtigt som muligt.«

Udtrædelsesaftalen

5 Aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab (EUT 2020, L 29, s. 7, herefter »udtrædelsesaftalen«) blev vedtaget den 17. oktober 2019 og trådte i kraft den 1. februar 2020.

6 Dennes aftales artikel 67 med overskriften »Retternes kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og dermed forbundet samarbejde mellem centralmyndigheder« bestemmer i stk. 2, litra a):

»Med hensyn til anerkendelse og fuldbyrdelse af domme, retsafgørelser, officielt bekræftede dokumenter, retsforlig og aftaler finder følgende retsakter eller bestemmelser anvendelse som følger i Det Forenede Kongerige samt i medlemsstaterne i situationer, der involverer Det Forenede Kongerige:

a) [Europa-Parlamentets og Rådets] forordning (EU) nr. 1215/2012 [af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1)] finder anvendelse på anerkendelse og fuldbyrdelse af domme afsagt i retssager, som er anlagt inden overgangsperiodens udløb [...]«

7 Artikel 126 i førnævnte aftale fastsætter en overgangsperiode, som startede på dagen for denne aftales ikrafttræden og sluttede den 31. december 2020, hvori EU-retten i henhold til samme aftales artikel 127, stk. 1, første afsnit, finder anvendelse på og i Det Forenede Kongeriges område, medmindre andet er fastsat i udtrædelsesaftalen.

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

8 Den 3. maj 2006 forliste skibet *Alexandros T.* med sin last ud for Port Elizabeth-bugten (Sydafrika). Selskaberne Starlight og OME, der var henholdsvis ejer og operatør af dette skib, fremsatte over for skibets forsikringsselskaber krav om betaling af en erstatning, der var baseret på disse sidstnævntes erstatningsansvar i kontraktforhold for forsikringsbegivenhedens indtræden.

9 På grund af disse forsikringsselskabers afslag på at udbetale erstatning anlagde Starlight samme år en retssag i Det Forenede Kongerige mod to af forsikringsselskaberne og indledte en voldgiftsprocedure mod et tredje forsikringsselskab. Mens disse sager vedrørende denne retssag og voldgiftsprocedure verserede, indgik Starlight, OME og skibets forsikringsselskaber forlig (herefter »forliget«), som afsluttede de verserende sager mellem parterne. Disse forsikringsselskaber udbetalte således inden for en aftalt frist den erstatning, der var fastsat i forsikringsaftalerne, som følge af forsikringsbegivenhedens indtræden, som fuld betaling for alle krav i relation til tabet af samme skib.

- 10 Forligene blev godkendt den 14. december 2007 og den 7. januar 2008 i Det Forenede Kongerige af den ret, for hvilken nævnte sag verserede. Denne ret afsagde kendelse om forbud mod ethvert senere søgsmål vedrørende den pågældende sag, der måtte blive anlagt ved domstolene på samme grundlag.
- 11 Efter indgåelsen af disse forlig anlagde Starlight og OME sammen med de øvrige ejere af skibet *Alexandros T.* og de fysiske personer, der fungerede som deres juridiske repræsentanter, en række nye søgsmål ved Polymeles Protodikeio Peiraios (ret i første instans i civile sager i Piræus, Grækenland), herunder søgsmålene af 21. april 2011 og 13. januar 2012 mod bl.a. Charles Taylor, et juridisk og teknisk konsulentfirma, der havde forsvaret forsikringsselskaberne for dette skib i forbindelse med Starlights krav ved den i ovenstående præmis nævnte ret, og mod FD, direktøren for dette firma.
- 12 Med disse nye retssager søgte Starlight og OME erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som de angiveligt havde lidt som følge af falske og ærekrænkende påstande om dem fra det nævnte skibs forsikringsselskaber og deres repræsentanter. Starlight og OME gjorde gældende, at mens den oprindelige sag om betaling af den skyldige erstatning fra disse forsikringsselskaber stadig verserede, og da afslaget fra sidstnævnte på at udbetale denne erstatning fortsat gjaldt, havde de ansatte i og repræsentanterne for de nævnte forsikringsselskaber over for Ethniki Trapeza tis Ellados (Grækenlands Nationalbank), panthaver i en af nævnte skibs ejere, og på forsikringsmarkedet bl.a. udbredt det falske rygte, at skibets forlis skyldtes alvorlige fejl ved skibet *Alexandros T.*, som ejerne var klar over.
- 13 Mens de nævnte sager, som havde de nævnte nye søgsmål som genstand, verserede, anlagde skibets forsikringsselskaber og deres repræsentanter, herunder bl.a. Charles Taylor og FD, som er sagsøgte i forbindelse med de nævnte retssager, sag mod Starlight og OME ved de engelske domstole med påstand om, at det blev fastslået, at de nævnte nye retssager, der var anlagt i Grækenland, var i strid med forligene, og at deres »anerkendelses- og erstatningskrav« blev taget til følge.
- 14 Efter udtømningen af alle retsmidler gav disse retssager mod Starlight og OME den 26. september 2014 anledning til dommen og kendelserne afsagt af High Court i Det Forenede Kongerige. I henhold til denne dom og disse kendelser, som var baseret på indholdet af forligene samt på værnetingsklausulen, der udpegede denne ret som kompetent, tilkendtes sagsøgerne en erstatning i forbindelse med den sag, der var anlagt i Grækenland, samt omkostninger afholdt i England.
- 15 Monomeles Protodikeio Peiraios, Naftiko Tmima (enedommer i første instans i Piræus, afdeling for maritime anliggender, Grækenland), gav Charles Taylor og FD medhold i deres påstand i afgørelsen af 7. januar 2015 om, at dommen og kendelserne afsagt af High Court skulle anerkendes og erklæres delvist eksigible i Grækenland i overensstemmelse med forordning nr. 44/2001.
- 16 Den 11. september 2015 appellerede Starlight og OME dommen afsagt af Monomeles Protodikeio Peiraios, Naftiko Tmima (enedommer i første instans i Piræus, afdeling for maritime anliggender) til Monomeles Efeteio Peiraios, Naftiko Tmima (appeldomstol ved en enkelt dommer i Piræus, afdeling for maritime anliggender, Grækenland).

- 17 Ved dom af 1. juli 2019 tog sidstnævnte ret denne appel til følge med den begrundelse, at de afgørelser, som begæredes anerkendt og fuldbyrdet, indeholdt »quasi anti-suit injunctions«, som var til hinder for, at de berørte kunne anlægge sag ved en græsk domstol, hvilket er i strid med artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder undertegnet den 4. november 1950 i Rom, samt artikel 8, stk. 1, og artikel 20 i Syntagma (den græske forfatning). Disse bestemmelser udgør »kernen« i begrebet »grundlæggende retsprincipper« i Grækenland.
- 18 Charles Taylor og FD har iværksat appel til prøvelse af denne dom ved Areios Pagos (øverste domstol i civile sager og straffesager, Grækenland), som er den forelæggende ret. De har anført, at dommen og kendelserne afsagt af High Court ikke åbenbart er i strid med grundlæggende retsprincipper i domstolslandet eller Den Europæiske Union, og at de ikke tilsidesætter de grundlæggende principper. De har gjort gældende, at den omstændighed, at de tildes en midlertidig erstatning ved de nye søgsmål, der blev anlagt i Grækenland, før de omhandlede søgsmål blev anlagt ved de engelske domstole, hverken forhindrede de berørte personer i fortsat at anlægge sag ved en græsk domstol eller i at sikre dem domstolsbeskyttelse ved denne domstol. Følgelig blev dommen og kendelserne afsagt af High Court med urette behandlet, som om der var tale om »anti-suit injunctions«.
- 19 På denne baggrund har Areios Pagos (øverste domstol i civile sager og straffesager) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal udtrykket »åbenbart vil stride mod Unionens grundlæggende principper«, og følgelig [som »åbenbar modstrid] mod de nationale grundlæggende retsprincipper«, idet denne modstrid udgør en grund til at afslå anerkendelsen og erklæringen om eksigibilitet i medfør af artikel 34, nr. 1), og artikel 45, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, fortolkes således, at det, ud over udtrykkelige »anti-suit injunctions«, som nedlægger forbud mod anlæggelse og fortsættelsen af procedurer for en ret i en anden medlemsstat, også omfatter afgørelser eller kendelser afsagt af retterne i andre medlemsstater, som i) besværliggør og lægger hindringer i vejen for, at en ret i en anden medlemsstat yder sagsøgeren domstolsbeskyttelse, eller for fortsættelsen af procedurer, der allerede er blevet indledt ved denne ret, således at ii) der foreligger et indgreb i kompetencen for en ret i en anden medlemsstat til at påkende en vis tvist, som allerede er blevet indbragt og verserer for denne, idet denne kompetence er anerkendt for at være forenelig med EU's grundlæggende retsprincipper? Er det nærmere bestemt i strid med EU's grundlæggende retsprincipper som omhandlet i artikel 34, nr. 1), og artikel 45, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 at anerkende og/eller erklære eksigibiliteten af en afgørelse eller en kendelse, hvorved en ret i en medlemsstat yder dem, der fremsætter anmodning om anerkendelse og erklæring om eksigibilitet, en foreløbig økonomisk erstatning i forskud for omkostninger og udgifter som følge af, at en sag anlægges eller en procedure fortsættes ved en ret i en anden medlemsstat, såfremt:
- a) tvisten efter behandlingen af sagen er genstand for et forlig, som er forskriftsmæssigt indgået og godkendt af en ret i den medlemsstat, der afsiger afgørelsen og/eller en kendelse, og
- b) den ret i den anden medlemsstat, for hvilken den sagsøgte har anlagt en ny sag, savner kompetence på grund af en aftale om enekompetence?
- 2) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, udgør en åbenbar og direkte strid med de nationale grundlæggende retsprincipper – i overensstemmelse med landets kulturelle og juridiske grundlæggende opfattelser og de grundlæggende regler i den græske retsorden, der vedrører kernen af retten til domstolsbeskyttelse (artikel 8 og 20 i den [græske] forfatning,

artikel 33 i den græske borgerlige lovbog og princippet om beskyttelse af denne ret, som præciseret i artikel 176, [i] artikel 173, stk. 1-3, [og i] artikel 185, artikel 205 og artikel 191 i den græske civile retsplejelov) [(...)] og i artikel 6, stk. 1, i [den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder], hvorfor det i givet fald er muligt at undlade at anvende EU-lovgivningen om fri bevægelighed for retsafgørelser, og afslag på anerkendelse som følge af denne hindring er foreneligt med de opfattelser, som gennemfører og fremmer det europæiske perspektiv – i henhold til artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, som fortolket af Domstolen, da en grund til at afslå anerkendelsen og fuldbyrdelsen i Grækenland af ovennævnte afgørelse og kendelser ([det første spørgsmål]) afsagt af en ret i en anden medlemsstat (Det Forenede Kongerige)?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Indledende bemærkninger

- 20 Hvad angår anvendeligheden *ratione loci* af forordning nr. 44/2001, uanset Det Forenede Kongeriges udtræden af Unionen, skal det indledningsvis bemærkes, at i henhold til udtrædelsesaftalens artikel 67, stk. 2, litra a), sammenholdt med artikel 126 og 127 heri, finder forordning nr. 1215/2012 anvendelse i Det Forenede Kongerige samt i medlemsstaterne i situationer, der involverer Det Forenede Kongerige, på anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, som er anlagt inden overgangsperiodens udløb, dvs. den 31. december 2020.
- 21 Det følger heraf, at bestemmelserne om anerkendelse og fuldbyrdelse, der findes i forordning nr. 44/2001, som allerede var blevet ophævet og erstattet af forordning nr. 1215/2012 ved vedtagelsen af udtrædelsesaftalen, således fortsat finder anvendelse under de samme betingelser.
- 22 Da dommen og kendelserne afsagt af High Court i det foreliggende tilfælde blev afsagt den 26. september 2014, finder forordning nr. 44/2001 i den foreliggende sag anvendelse *ratione loci* på tvisten i hovedsagen.

Om det første spørgsmål

- 23 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, sammenholdt med artikel 45, stk. 1, heri, skal fortolkes således, at en ret i en medlemsstat kan afslå at anerkende og fuldbyrde en afgørelse afsagt af en retsinstans i en anden medlemsstat med den begrundelse, at denne afgørelse er i strid med grundlæggende retsprincipper, når afgørelsen hindrer fortsættelsen af en sag, der verserer for en anden ret i den førstnævnte medlemsstat, for så vidt som afgørelsen tilkender en af parterne en foreløbig økonomisk godtgørelse for de omkostninger, som denne part skal betale som følge af anlæggelsen af den nævnte sag, med henvisning til dels, at genstanden for nævnte sag er omfattet af et forlig, der er indgået lovligt og godkendt af retten i den medlemsstat, der har afsagt den nævnte afgørelse, dels, at retten i den første medlemsstat, for hvilken sagen er blevet anlagt, ikke er kompetent på grund af en værnetingsklausul.
- 24 Forordning nr. 44/2001 hviler på den tillid, som medlemsstaterne gensidigt tillægger deres retssystemer og retsinstitutioner (dom af 9.12.2003, Gasser, C-116/02, EU:C:2003:657, præmis 72). Bortset fra visse begrænsede undtagelser, herunder uoverensstemmelse med grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, i henhold til

artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, tillader denne forordning ikke, at en medlemsstats rets kompetence efterprøves af en ret i en anden medlemsstat (jf. i denne retning dom af 27.4.2004, Turner, C-159/02, EU:C:2004:228, præmis 26, og af 10.2.2009, Allianz og Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, præmis 29).

- 25 En rets nedlæggelse af forbud under strafansvar mod, at en part anlægger eller fortsætter en sag ved en udenlandsk ret inden for rammerne af et »anti-suit injunction«, medfører imidlertid et indgreb i den udenlandske rets kompetence til at afgøre tvisten. Når den pågældende part ved et forbud forhindres i at anlægge en sådan sag, må det konstateres, at der foreligger et indgreb i den udenlandske rets kompetence, der som sådant er uforeneligt med denne forordning (jf. i denne retning dom af 27.4.2004, Turner, C-159/02, EU:C:2004:228, præmis 27, af 10.2.2009, Allianz og Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, præmis 34, og af 13.5.2015, Gazprom, C-536/13, EU:C:2015:316, præmis 32).
- 26 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, således som det er anført i denne doms præmis 14, at dommen og kendelserne afsagt af High Court, som parterne har valgt at tillægge enekompetence i forbindelse med forligene, ikke er direkte rettet til den græske ret og ikke formelt forbyder fortsættelsen af den sag, der er indbragt for den forelæggende ret. Denne dom og disse kendelser indeholder ikke desto mindre præmisserne vedrørende for det første overtrædelsen begået af Starlight og OME, samt de fysiske personer, som repræsenterer dem i disse forlig, for det andet vedrørende sanktionerne, som disse vil blive pålagt, hvis de ikke efterkommer nævnte dom og kendelser, og for det tredje vedrørende de græske retters kompetence i forhold til samme forlig. Derudover indeholder samme dom og kendelser ligeledes præmisserne vedrørende de bøder, som Starlight og OME samt de fysiske personer, der repræsenterer dem, kan ifalde, og navnlig en afgørelse om forudbetaling, som, for så vidt som dens størrelse ikke er endelig, afhænger af fortsættelsen af sagen ved disse retter.
- 27 Det følger af det ovenstående, således som generaladvokaten konstaterede i punkt 38 i forslaget til afgørelse, at dommen og kendelserne afsagt af High Court kan anses for at være »quasi anti-suit injunctions«. Selv om denne dom og disse kendelser ikke har til formål at forbyde en part at anlægge eller fortsætte en sag ved en udenlandsk ret, kan disse afgørelser anses for i det mindste at have en afskrækkende virkning på Starlight og OME samt deres repræsentanter i forhold til at indbringe en sag for de græske retter eller at fremme en sag ved de samme retter, der angår samme genstand, som de indledte sager ved domstolene i Det Forenede Kongerige, hvilket det under alle omstændigheder tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.
- 28 Et påbud med sådanne virkninger kan ikke være i overensstemmelse med forordning nr. 44/2001, henset til principperne nævnt i nærværende doms præmis 24 og 25.
- 29 Retten i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, må imidlertid ikke afslå at anerkende en retsafgørelse fra en anden medlemsstat, alene fordi den finder, at den nationale ret eller EU-retten er anvendt urigtigt i afgørelsen, idet dette vil bringe formålet med forordning nr. 44/2001 i fare (dom af 28.4.2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, præmis 60, og af 16.1.2019, Liberato, C-386/17, EU:C:2019:24, præmis 54).
- 30 Det følger heraf, at det skal undersøges, om en medlemsstat i forbindelse med behandlingen af en appel til prøvelse af en erklæring om eksigibiliteten af en retsafgørelse afsagt i en anden medlemsstat kan ophæve denne erklæring med henvisning til, at denne erklæring fremstår som en »quasi anti-suit injunction«, som principielt er uforenelig med forordning nr. 44/2001.

- 31 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at artikel 45, stk. 1, i denne forordning begrænser mulighederne for at afslå at erklære en retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet af en af de i nævnte forordnings artikel 34 og 35 opregnede grunde. For det andet bestemmes det i samme forordnings artikel 34, nr. 1), at en retsafgørelse navnlig ikke kan anerkendes, såfremt anerkendelsen åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.
- 32 Domstolen har hvad angår begrebet »grundlæggende retsprincipper«, der er fastsat i artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, fastslået, at denne bestemmelse skal fortolkes strengt, idet den indebærer en hindring for at realisere et af forordningens grundlæggende mål, og at den kun kan spille en rolle i undtagelsestilfælde (dom af 28.3.2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, præmis 21, og af 25.5.2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 Selv om medlemsstaterne med henvisning til undtagelsen i denne bestemmelse som udgangspunkt frit kan fastlægge, hvilke krav der i overensstemmelse med deres nationale opfattelse stilles som følge af deres grundlæggende retsprincipper, må grænserne for begrebet fastlægges ved en fortolkning af den nævnte forordning (dom af 28.3.2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, præmis 22, og af 7.4.2022, H Limited, C-568/20, EU:C:2022:264, præmis 42).
- 34 Skønt det ikke tilkommer Domstolen at fastlægge indholdet af en medlemsstats grundlæggende retsprincipper, skal denne derfor ikke desto mindre efterprøve de grænser, inden for hvilke en ret i en medlemsstat kan anvende begrebet som begrundelse for ikke at anerkende en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat (dom af 28.3.2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, præmis 23, og af 7.4.2022, H Limited, C-568/20, EU:C:2022:264, præmis 42).
- 35 Således kan en anvendelse af klausulen om grundlæggende retsprincipper i artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001 kun komme på tale i tilfælde, hvor anerkendelse eller fuldbyrdelse af den retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, på helt uantagelig måde vil være i strid med retsordenen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, idet dette ville udgøre et indgreb i et grundlæggende princip. For at være i overensstemmelse med forbuddet mod efterprøvelse af realiteten af en retsafgørelse, der er truffet i en anden medlemsstat, må det kræves, at indgrebet udgør en åbenbar overtrædelse af en retsregel, der anses for væsentlig i retsordenen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, eller af en rettighed, der er anerkendt som grundlæggende i den pågældende retsorden (dom af 28.3.2000, Krombach, C-7/98, EU:C:2000:164, præmis 37, og af 16.7.2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 44).
- 36 Det forhold, at den retlige fejl, som den pågældende domsstat skulle have begået, angår en EU-retlig retsregel og ikke en national retsregel, således som det er tilfældet i hovedsagen, ændrer ikke betingelserne for at kunne anvende klausulen om grundlæggende retsprincipper som omhandlet i artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001. Det påhviler således den nationale ret på samme effektive måde at sikre beskyttelsen af rettigheder i henhold til national ret og rettigheder i henhold til EU-retten. Denne klausul finder således anvendelse på samme måde, når den retlige fejl indebærer, at anerkendelse af den omhandlede afgørelse i den stat, anmodningen rettes til, medfører en åbenbar overtrædelse af en retsregel, der anses for væsentlig i Unionens retsorden og dermed denne medlemsstats retsorden (dom af 11.5.2000, Renault, C-38/98, EU:C:2000:225, præmis 32, og af 16.7.2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, præmis 48 og 50).

- 37 I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at dommen og kendelserne afsagt af High Court, som i overensstemmelse med denne doms præmis 27 i det foreliggende tilfælde kan anses for at være »quasi anti-suit injunctions«, idet de indirekte påvirker fortsættelsen af en sag ved en ret i en anden medlemsstat, ikke overholder det generelle princip, som kan udledes af Domstolens praksis, hvorefter hver enkelt domstol, for hvilken en sag er blevet indbragt, selv i medfør af de regler, som finder anvendelse for den, afgør, om den er kompetent til at træffe afgørelse i den sag, som er blevet indbragt for den (jf. analogt dom af 10.2.2009, Allianz og Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, præmis 29, og af 13.5.2015, Gazprom, C-536/13, EU:C:2015:316, præmis 33).
- 38 Sådanne »quasi anti-suit injunctions« er i strid med den tillid, som medlemsstaterne gensidigt tillægger hinandens retssystemer, retsinstitutioner og domstole, og som danner grundlag for kompetenceordningen i forordning nr. 44/2001 (jf. analogt dom af 10.2.2009, Allianz og Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, præmis 30).
- 39 Under disse omstændigheder, og således som generaladvokaten har fastslået i punkt 53 i forslaget til afgørelse, vil anerkendelsen og fuldbyrdelsen af dommen og kendelserne afsagt af High Court, med forbehold for den forelæggende rets efterprøvelse, være uforenelige med grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, for så vidt som de kan medføre en tilsidesættelse af det grundlæggende princip, inden for det europæiske retsområde, der hviler på gensidig tillid, hvorefter hver ret tager stilling til sin egen kompetence.
- 40 Derudover kan denne type »quasi anti-suit injunction« ligeledes medføre en tilsidesættelse af adgangen til en domstol for den person, som afgørelserne er rettet imod. Som Kommissionen har anført, gør den foreløbige erstatning for de omkostninger, som sagsøgte skal betale som følge af anlæggelsen af en sag ved en retsinstant i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, det mere vanskeligt eller forhindrer endda den pågældende i at fortsætte denne sag.
- 41 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 34, nr. 1), i forordning nr. 44/2001, sammenholdt med artikel 45, stk. 1, i samme forordning, skal fortolkes således, at en ret i en medlemsstat kan afslå at anerkende og fuldbyrde en afgørelse afsagt af en retsinstant i en anden medlemsstat med den begrundelse, at denne afgørelse er i strid med grundlæggende retsprincipper, når afgørelsen hindrer fortsættelsen af en sag, der verserer for en anden ret i den førstnævnte medlemsstat, for så vidt som afgørelsen tilkender en af parterne en foreløbig økonomisk godtgørelse for de omkostninger, som denne part skal betale som følge af anlæggelsen af den nævnte sag, med henvisning til dels, at genstanden for nævnte sag er omfattet af et forlig, der er indgået lovligt og godkendt af retten i den medlemsstat, der har afsagt den nævnte afgørelse, dels, at retten i den første medlemsstat, for hvilken sagen er blevet anlagt, ikke er kompetent på grund af en værnetingsklausul.

Det andet spørgsmål

- 42 Det andet spørgsmål er stillet for det tilfælde, at det første spørgsmål besvares benægtende. Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det ufornuddent at besvare det andet spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 43 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 34, nr. 1), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, sammenholdt med forordningens artikel 45, stk. 1,

skal fortolkes således, at

en ret i en medlemsstat kan afslå at anerkende og fuldbyrde en afgørelse afsagt af en retsinstans i en anden medlemsstat med den begrundelse, at denne afgørelse er i strid med grundlæggende retsprincipper, når afgørelsen hindrer fortsættelsen af en sag, der verserer for en anden ret i den førstnævnte medlemsstat, for så vidt som afgørelsen tilkender en af parterne en foreløbig økonomisk godtgørelse for de omkostninger, som denne part skal betale som følge af anlæggelsen af den nævnte sag, med henvisning til dels, at genstanden for nævnte sag er omfattet af et forlig, der er indgået lovligt og godkendt af retten i den medlemsstat, der har afsagt den nævnte afgørelse, dels, at retten i den første medlemsstat, for hvilken sagen er blevet anlagt, ikke er kompetent på grund af en værnetingsklausul.

Underskrifter